

Πειραιώς Σεραφεΐμ: “Δεν είμαστε μόνοι σ’ έναν κόσμο σκληρό”

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Πειραιώς](#)

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2019 ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΦΑΛΗΡΟΥ, ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΕΝΤΗ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, όπου, καθώς, αναφέρεται:

“Η έορτή τών Χριστουγέννων, αδελφοί μου, μάς θυμίζει τίς ιδιαίτερες συνθήκες καί δυσκολίες μέσα στίς όποιες βάδισε από βρέφος ό Ίησοῦς Χριστός. Άλλά, κυρίως, ότι Αὐτός εἶναι ό Λόγος ό όποῖος «έσαρκώθη... καί έσκήνωσεων έν ήμῖν». Κι έμεῖς συχνά αντιμετωπίζουμε άνυπέρβλητες άντιξοότητες. Άς μήν τά χάνουμε. Ή πίστη στόν Χριστό χαρίζει τήν πεποίθηση ότι δέν είμαστε μόνοι σ’ ένα κόσμο σκληρό”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ:

Τέκνα μου έν Κυρίω ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ!

Ἐκπληκτικές οἱ ἐπεμβάσεις τοῦ Θεοῦ. Ὑπέρβαση τοῦ ἀδυνάτου «ὅπου Θεός δέ βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις» (Ὑμνος ἀπό τόν ὄρθρο τῶν Χριστουγέννων).

Ἀπρόσμενοι οἱ τρόποι μέ τούς ὁποίους ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Ἀσύλληπτοι στήν ἀνθρώπινη λογική. Τά γεγονότα τῶν Χριστουγέννων ἐπιβεβαιώνουν αὕτη τήν ἀλήθεια. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Λυτρωτής τοῦ κόσμου, δέν εἰσέρχεται στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ὡς στρατηλάτης ἢ πανίσχυρος κυβερνήτης. Δέν ἐπιβάλλεται μέ ἐξωτερική ἰσχύ, πλοῦτο, σοφία. Γεννιέται σέ τόπο φτωχικό, στή φάτνη ἐνός στάβλου, σέ περιβάλλον ἀφιλόξενο, ἀδιάφορο ἕως ἐχθρικό. Ἡ στοργική μητέρα του «ἐσπαργάνωσεν αὐτόν, καί ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λουκ. 2:7).

Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι συνυφασμένη μέ ἀντίξοες συνθήκες, ποικίλα ἀδιέξοδα. Πρό τῆς Γεννήσεως ὁ δίκαιος Ἰωσήφ σκανδαλίζεται καί θέλει νά ἐγκαταλείψει τήν πάναγνη μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς Βηθλεέμ δείχνουν πλήρη ἀδιαφορία γιά τήν ἐτοιμόγεννη Παναγία. Βρέφος ἀκόμη ἀπειλεῖται ἀπό τή μανία τοῦ παρανοϊκοῦ Ἡρώδη. Στίς ἀπειλές αὐτές, ἡ ἔκβαση ἔρχεται μέ τή θεία ἐνέργεια καί τή συνέργεια τῆς ἀνθρώπινης ἀρετῆς τοῦ «δικαίου» Ἰωσήφ καί τῆς ἄχραντης Μαρίας.

Οἱ διηγήσεις τῶν Εὐαγγελιστῶν γιά τή Γέννηση ἀποκαλύπτουν ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀκολουθεῖ πρωτόγνωρους δρόμους. Αὐτό ἰσχύει σέ ὅλη τήν ἀνθρώπινη ἱστορία. Καί τήν δική μας, τήν προσωπική. Ὅσο περισσότερο συνδεόμαστε μέ τόν Χριστό, μέ πίστη βαθιά καί ὁλοκληρωτική ὑπακοή στό θέλημά Του, τά ποικίλα προσωπικά, οἰκογενειακά καί κοινωνικά προβλήματα λύνονται εἰρηνικά. Συγχρόνως μέ τή δική Του ἔμπνευση καί δύναμη μπορούμε κι ἐμεῖς νά συμβάλουμε στήν ὑπέρβαση ποικίλων ἀδιεξόδων. Ἀνοίγοντας περάσματα κατανοήσεως καί καταλλαγῆς ἐκεῖ πού ὅλα εἶναι σφραγισμένα ἀπό τή σκληρότητα, τήν καχυποψία, τή μικρόνοια, τό μῖσος ἢ τόν φανατισμό.

Παράλληλα, τά ἱστορικά γεγονότα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καθορίζουν τό πρότυπο ζωῆς γιά ὅσους Τόν ἀκολουθοῦν. Ὁ Ἰησοῦς Ταπεινώθηκε, τονίζοντας τήν ἀξία τῶν ταπεινῶν. Γεννήθηκε σέ τόπο φτωχικό, γιά νά μήν περιφρονοῦνται οἱ φτωχοί. Διώχθηκε, προβάλλοντας τήν ἀξιοπρέπεια τῶν ἀδίκως διωκομένων. ὑπέφερε, ἐμπνέοντας τή συμπάθεια στούς πάσχοντες. Ταλαιπωρήθηκε ὡς παιδί, γιά νά μή λησμονοῦμε τά δικαιώματα καί τίς ἀνάγκες τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὑπάρχει ὅμως καί ἡ ἄλλη διάσταση τῶν Χριστουγέννων, ἡ θεολογική καί κοσμολογική. Αὐτήν ἀποκαλύπτει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ἐπισημαίνοντας ὅτι τό μεγάλο Μυστήριό τῆς Γεννήσεως συνδέεται μέ ὅλη τή δημιουργία. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ

Λόγος, καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν καί Θεός εἶναι ὁ Λόγος...Καί ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰω. 1:1,14). Ὁ Εὐαγγελιστὴς ρίχνει φῶς στό μυστήριον τῆς Σαρκώσεως πού συνιστᾷ τὴν ὑπέρβαση τοῦ ἀδυνάτου καί μᾶς καλεῖ νὰ δοῦμε τὸ βαθύτερον νόημα καί τὴν προοπτικὴ του.

Παρά τίς ἐξωτερικὲς συνάφειες μέ τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ φιλοσοφία καί τὴν ἐβραϊκὴ ἐπεξεργασία της, ἡ ἔννοια τοῦ λόγου λαμβάνει στό κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον μιὰ νέα θεολογικὴ σημασία. Ὁ Λόγος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος, τὸ φῶς καί ἡ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ὁποῖος ἐγένετο ἄνθρωπος γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συνοψίζει περιεκτικὰ : «Καί μὴν ἀναζητᾷς τό πῶς. Ἐπειδὴ θέλει ὁ Θεός, ὑπερβαίνεται τῆς φύσεως ἡ τάξις. Τό θέλησε, τό κατέστησε δυνατό. Κατέβηκε (στή γῆ), ἔσωσε... Ἀλλά δέν ἐγένετο ἄνθρωπος μέ ἀλλοίωση τῆς θεότητος, οὔτε πάλι ἐγένετο Θεός μέ προοδευτικὴ ἐξέλιξις. Ἀλλά ὡς Λόγος ἀπαθὴς χωρὶς καμία ἀλλοίωση, ἔλαβε σάρκα, χωρὶς ἡ θεία Του φύσις νὰ μεταβληθεῖ». (Στό πρωτότυπο : «Καί μὴ ζητεῖ πῶς· ὅπου γὰρ βούλεται Θεός, νικᾷται φύσεως τάξις. Ἡβουλήθη γάρ, ἡδυνήθη, κατήλθεν· ἔσωσε... Οὐδέ γάρ κατ' ἐκστασιν θεότητος γέγονεν ἄνθρωπος, οὐδέ πάλιν κατὰ προκοπὴν ἐξ ἀνθρώπου γέγονε Θεός· ἀλλὰ Λόγος ὢν, διὰ τό ἀπαθὲς σάρξ ἐγένετο, ἀμεταβλήτου μέν οὔσης τῆς φύσεως» (Migne 56 : 385-386).

Στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔσμιξαν ἡ θεία καί ἡ ἀνθρώπινη φύσις. Ὁ ἄπειρος καί ἀπρόσιτος Θεός προσέλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύσιν ἐπισημαίνοντας τὴν ἀπέραντη ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, τόσο κατὰ τὴν πνευματικὴ ὅσο καί τὴ σωματικὴ του ὀντότητα. Ἐκεῖνο συνεπῶς πού δίνει στόν κάθε ἄνθρωπον ἀξία δέν εἶναι ἡ καταγωγή, ἡ φυλὴ, οἱ γνώσεις, οἱ ἱκανότητες, τό φύλον, ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση, ὁ πλοῦτος, ἀλλά τό ὅτι εἶναι ἄνθρωπος. Πολλοὶ δέν ἀποδέχονται τὴν ἀλήθεια τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου. «Οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις» (Β΄ Θεσ. 3 : 2).

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης τό ἐπισημαίνει : «Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καί οἱ ἴδιοι αὐτόν οὐ παρέλαβον» (Ἰω. 1 : 11). Οἱ Ἰουδαῖοι, πού τὸν περίμεναν ὡς Μεσσία, δέν τὸν ἀνεγνώρισαν ὡς Σωτῆρα. Ἄλλοι χαρακτηρίσαν «ἀδύνατον» τό γεγονὸς ὅτι ὁ «Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί» (Α΄ Τιμ. 3 : 16), «Ὅσοι δέ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τό ὄνομα αὐτοῦ...» (Ἰω. 1 : 12). Χάρη στήν πίστη τους, ὁ Θεός τοὺς δωρίζει τὴν ἱκανότητα καί τὴν ἐξουσία νὰ γίνουν ὅχι ἀπλῶς ἀκόλουθοί Του, ἀλλὰ «Τέκνα Θεοῦ», ἀνοίγοντας τοὺς δρόμους γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου, ὥστε νὰ γίνουν «κοινωνοὶ θείας φύσεως» (Β΄ Πέτρ. 1 : 3-4). Αὐτὴ ἡ μοναδικὴ δυνατότητα ἐνεργοποιεῖται μέσα στό μυστικὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ «ὃ ἐστίν ἡ Ἐκκλησία», μέ τὴν ἐξαγιαστικὴ Χάρη τῶν

Μυστηρίων. Αὐτές οἱ ἀλήθειες δέν ἐπιβάλλονται, βεβαίως, μέ σχήματα νοητικά. Προσεγγίζονται καί βιώνονται «έν πίστει». Καί ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ σ' αὐτή τήν προσέγγιση, ἰδιαίτερα στίς μεγάλες ἐορτές.

«Ὅπου Θεός δέ βούλεται νικᾶται φύσεως τάξις»

Ἡ ἐορτή τῶν Χριστουγέννων, ἀδελφοί μου, μᾶς θυμίζει τίς ἰδιαίτερες συνθήκες καί δυσκολίες μέσα στίς ὁποῖες βádισε ἀπό βρέφος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀλλά, κυρίως, ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Λόγος ὁ ὁποῖος «ἐσαρκώθη... καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν». Κι ἐμεῖς συχνά ἀντιμετωπίζουμε ἀνυπέρβλητες ἀντιξοότητες. Ἄς μήν τά χάνουμε. Ἡ πίστη στόν Χριστό χαρίζει τήν πεποίθηση ὅτι δέν εἴμαστε μόνοι σ' ἓνα κόσμο σκληρό. Ὁ ἔνσαρκος Λόγος τοῦ Θεοῦ παραμένει ἀδιάκοπα μαζί μας. Αὐτός ἀνοίγει περάσματα σέ δύσβατους τόπους. Προσφέρει τή δυνατότητα ὑπερβάσεως τοῦ ἀνθρωπίνως ἀδυνάτου. Μέ τή βεβαιότητα ὅτι «τά ἀδύνατα παρά ἀνθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστίν» (Λουκ. 18 : 27), ἄς ἐορτάσουμε τά Χριστούγεννα, ἀντλώντας ἔμπνευση, ἀντοχή καί ἐλπίδα στίς μικρές ἢ μεγάλες δοκιμασίες, στά προσωπικά καί κοινωνικά μας προβλήματα. Εὐλογημένα Χριστούγεννα, εἰρηνοφόρος ὁ νέος χρόνος.

Μέ ὅλη μου τήν ἀγάπη!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΕΤΕΧΘΗ!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ